

The Holy See

**MESSAGGIO DI SUA SANTITÀ
BENEDETTO XVI
PER LA QUARESIMA 2007**

„Vor privi la cel pe care l-au străpuns” (In 19,37)

Dragi frați și surori!

„Vor privi la cel pe care l-au străpuns” (In 19,37). Aceasta este tema biblică care ne călăuzește reflecția asupra Postului Mare din acest an. Postul Mare este timpul prielnic pentru a învăța să zăbovim cu Maria și Ioan, discipolul iubit, alături de cel care săvârșește pe cruce sacrificiul vieții sale pentru întreaga omenire (cfr In 19,25). Așadar, să ne îndreptăm privirea cu mai multă intensitate, în acest timp de pocăință și de rugăciune, către Cristos răstignit care, murind pe Calvar, ne-a dezvăluit pe deplin iubirea lui Dumnezeu. Asupra temei iubirii, m-am oprit deja în enciclica *Deus caritas est* scoțând în evidență cele două caracteristici fundamentale ale sale: *agape* și *eros*.

Iubirea lui Dumnezeu: agape și eros

Termenul *agape*, de multe ori prezent în Noul Testament, indică iubirea dezinteresată a celui care caută în mod exclusiv binele celuilalt; cuvântul *eros* exprimă, în schimb, iubirea celui care dorește să posede ceea ce îi lipsește și aspiră la unirea cu persoana iubită. Iubirea cu care Dumnezeu ne înconjoară este fără îndoială *agape*. De fapt, poate oare omul să dea lui Dumnezeu ceva bun pe care El să nu aibă deja? Tot ceea ce făptura omenească este și are e un dar al lui Dumnezeu: deci, creatura este cea care are nevoie de Dumnezeu în toate. Dar iubirea lui Dumnezeu este și *eros*. În Vechiul Testament Creatorul universului arată față de poporul pe care l-a ales o predilecție care întrece orice motivație omenească. Profetul Osea exprimă această pasiune divină prin imagini îndrăznețe, precum cea a iubirii unui bărbat față de o femeie adulteră (cfr 3,1-3); Ezechiel, la rândul său, vorbind despre raportul lui Dumnezeu cu poporul israelit, nu se teme să folosească un limbaj înflăcărat și plin de pasiune (cfr 16,1-22). Aceste texte biblice arată că *eros*-ul face parte din

însăși inima lui Dumnezeu: Atotputernicul așteaptă „da”-ul făpturilor sale precum un mire îl așteaptă pe cel al miresei sale. Din păcate, încă de la început, omenirea sedusă de minciunile celui Rău, s-a închis în fața iubirii lui Dumnezeu, în iluzia unei autosuficiențe imposibile (cfr *Gen* 3,1-7). Inchizându-se în sine, Adam s-a îndepărtat de acest izvor al vieții care este însuși Dumnezeu, și a devenit primul dintre „aceia care, de frica morții, toată viața lor erau reduși la sclavie” (*Ev* 2,15). Dar Dumnezeu nu s-a lăsat învins, dimpotrivă, „nu”-ul omului a fost ca un imbold decisiv care l-a făcut să-și manifeste iubirea în toată puterea ei mântuitoare.

Crucea dezvăluie plinătatea iubirii lui Dumnezeu

În misterul Crucii ni se revelează pe deplin puterea irezistibilă a milostivirii Tatălui ceresc. Pentru a redobândi iubirea creaturii sale, el a acceptat să plătească un preț foarte mare: sângele Fiului său Unul născut. Moartea, care pentru primul Adam era un semn de extremă singurătate și de neputință, în acest fel a fost transformată în supremul act de iubire și de libertate al noului Adam. În această situație, se poate spune, împreună cu sfântul Maxim Mărturisitorul, că Cristos „a murit, dacă se poate spune așa, în mod divin, deoarece a murit în mod liber” (Ambigua, 91, 1056). *Eros*-ul lui Dumnezeu pentru noi ne este dezvăluit pe Cruce. *Eros*-ul este de fapt – după cum spune Dionisie (Pseudo) Areopagitul – acea forță care nu permite celui care iubește să rămână în sine însuși, dar îl poartă către unirea cu persoana pe care o iubește” (*De divinis nominibus*, IV, 13: PG 3, 712). Există oare „eros mai nebun” (N. Cabasilas, *Vita in Cristo*, 648) decât acela care l-a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să se unească cu noi până la a îndura, ca ale sale, urmările greșelilor noastre?

„Cel pe care l-au străpuns”

Dragi frați și surori, să privim la Cristos străpuns pe Cruce! El este revelația cea mai răscolitoare a iubirii lui Dumnezeu, o iubire în care *eros* și *agape*, departe de a se contrapune, se luminează reciproc. Pe Cruce este însuși Dumnezeu care cerșește iubirea de la făptura sa: lui îi este sete de iubirea fiecăruia dintre noi. Apostolul Toma l-a recunoscut pe Isus ca „Domn și Dumnezeu” când a pus mâna în rana coastei sale. Nu ne surprinde faptul că, printre sfinți, mulți au găsit în Inima lui Isus expresia cea mai mișcătoare a acestui mister de iubire. S-ar putea spune cu adevărat că revelația *eros*-ului lui Dumnezeu către om, este, de fapt, expresia supremă a *agape*-i sale. Într-adevăr, numai iubirea în care se unesc dăruirea gratuită de sine și dorința arzătoare de reciprocitate produce un entuziasm care ușurează până și sacrificiile cele mai grele. Isus a spus: „Când voi fi înălțat de la pământ, îi voi atrage pe toți la mine” (*In* 12,32). Răspunsul pe care îl dorește cu ardoare de la noi este înainte de toate ca noi să primim iubirea sa și să ne lăsăm atrași de el. Însă, acceptarea iubirii sale nu este de ajuns. Trebuie să corespundem unei astfel de iubiri și să ne dăm silința de a o comunica celorlalți: Cristos „mă atrage la sine” pentru a se uni cu mine, pentru ca eu să învăț a-i iubi pe frații mei cu aceeași iubire.

Sânge și apă

„Vor privi la cel pe care l-au străpuns”. Să privim cu încredere la coasta străpunsă a lui Isus, din care au ieșit „sânge și apă” (*In* 19,34)! Părinții Bisericii au considerat aceste elemente ca simboluri ale sacramentelor Botezului și Euharistiei. Cu apa Botezului, prin opera Duhului Sfânt, ni se deschide intimitatea iubirii trinitare. Pe parcursul Postului Mare, amintindu-ne de Botezul nostru, suntem îndemnați să ieșim din noi înșine pentru a ne deschide, într-o abandonare plină de încredere îmbrățișării milostive a Tatălui (cfr Sf. Ioan Gură de Aur, *Catechesi*, 3,14ss.). Sângele, simbol al iubirii Bunului Păstor, curge în noi în special în misterul euharistic: „Euharistia ne atrage în actul de oferire al lui Isus... suntem implicați în dinamica dăruirii sale” (*Enc. Deus caritas est*, 13). Să trăim, deci, Postul Mare ca pe un timp „euharistic”, în care, primind iubirea lui Isus, învățăm să o răspândim în jurul nostru prin fiecare gest și cuvânt. Contemplarea „aceluia pe care l-au străpuns” va face să ne deschidem inima celorlalți, recunoscând rănilor provocate demnitații ființei umane; vom fi stimulați, în mod deosebit, să combatem orice formă de disprețuire a vieții și de exploatare a persoanei și să alinăm dramele singurătății și abandonării multor persoane. Postul Mare să fie pentru fiecare creștin o reînnoită experiență a iubirii lui Dumnezeu care ne-a fost dată în Cristos, iubire pe care zi de zi trebuie să o „redonăm” la rândul nostru aproapelui, îndeosebi celor care suferă și sunt în dificultate. Numai astfel vom putea participa din plin la bucuria Paștelui. Maria, Maica Frumoasei Iubiri, să ne călăuzească în acest itinerar al Postului Mare, drum de convertire autentică la iubirea lui Cristos. Vouă, dragi frați și surori, vă urez un timp al Postului Mare cât mai rodnic, și vă trimit tuturor cu afecțiune o specială Binecuvântare Apostolică.

Din Vatican, 21 noiembrie 2006

BENEDICTUS PP. XVI

© Copyright 2006 - Libreria Editrice Vaticana

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana